

Fortid, nåtid og fremtid?

CD-spilleren på den rålekre og futuristiske Stello blir av mange datanerder utpekt som den siste dinosaur, mens PC-inngangen entydig peker fremover...

AV JAN MYRVOLD

Det er per dags dato lite som tyder på at markedet står ovenfor en snarlig tørke av gode og gammeldagse cd-spillere. Dette selv om folk som Petter Singsås og andre av platebransjens Nostradamus wannabees alt oftere gjennom dagspressen tar ivrige spadetak for å gravlegge den digitale dinosaur cd-plata en gang for alle. Maks fem år, så er det over. Kanskje bare to. Alt i følge Singsås, direktør i Universals norgeskontor. Paradoksalt nok er utvalget av gode cd-spillere bredere enn noen sinne, ihvertfall så lenge vi snakker om en viss pris- og kvalitetsklasse.

En av de (mange) som fortsatt puster greit uten respirator til tross for herr direktøren og hans interessefellers mørkemannsprofetier, er koreanske Simon Lee, mannen bak April Music. Med sin Stello CDA500 sikter han seg inn på et dedikert og kjøpsterkt publikum av den gamle skole. Og da snakker vi

faktisk om en ren «red book» spiller. Eller – ikke helt ren kanskje, da den har en USB-inngang direkte til DAC-delen. Dette betyr jo et ganske så vidt brukspotensial, spesielt nå som fenomener som Spotify og lignende tjenester brer om seg.

Stello CDA 500 kan også upsamle dine standard 16bit/44.1kHz plater til henholdsvis 24bit/96 eller 192kHz. Dette velger du enkelt selv ved hjelp av en trykknapp midt under spillerens display eller på fjernkontrollen. Fra fabrikken er den innstilt på standard 16/44.1, som nødvendigvis gir en kortere signalvei enn om man ruter det gjennom upsamleren.

CDA 500 vil altså ikke dekode hverken SACD, DVD Audio eller bluray. Den holder seg strengt til CD og CD-R. Ser man det, noe nytt, noe «gammelt». For undertegnede – som herved benytter seg av sin soleklare rett til å være anakronistog i tillegg har en nedarvet form for ambivalens til alt som har

med informasjonsteknologiens såkalte motorvei å gjøre er CDA500 først og fremst interessant som integrert cd-spiller og nettopp derfor i denne testen kun omtalt som en slik.

Jeg vet at kollega Dale jr er hoderystende fortørnet over et slikt begrenset og steinalderaktig bruksmønster, men det får stå sin prøve. For de som primært trenger en kvalitets-dac med multiple tilkoblingsmuligheter, finnes det også flust av gode (og billigere) alternativer. Ikke minst fra April Music. Men jeg ser selvsagt potensialet i en løsning som dette, og har ingen problemer med å forstå dem som orienterer seg i retning av nettverksbaserte programkilder, uansett om det er av rent praktiske eller lydmessige årsaker. Det er dessuten sjelden til skade å ha dobbel dekning!

FLOTT DESIGN

For et par utgaver siden lot jeg meg vilt begeistre av den integrerte forsterkeren

SPESIFIKASJONER:

- Type: 2-kanal stereo CD-spiller m/USB-inngang
- Avspillingsformater: CD, CD-R, CD-RW
- Upsampling: Opp til 192kHz
- DAC: 24/192kHz
- Frekvensrekkevidde: 10Hz – 45kHz
- Analoge utganger: 2
- Digitale utganger: 2
- Digitale innganger: 3
- Dimensjoner: 460x86x400mm (bhd)
- Vekt: 9,5 kg
- Importør Norge: Andervik Audio, Porsgrunn
- Importør Danmark: Hificable.dk, Nærum

BENYTTET UTSTYR:

- EmmLabs CDSA SACD/CD-spiller
- VPI Scout m/JWMgarm/Dynavecator Karat 17D pickup
- Graham Slee Elevator EXP/Era Gold V step up/RIAA-trinn
- Conrad-Johnson CT6/ET250S for/effektforsterker
- Tannoy Glenair m/ST200 høyttalere

Ai500 fra samme produsent, og ingen trenger heller denne gang å sjekke postkassen for skrapelodd eller andre påskjønnelser etter å ha gjettest at det er makkeren til nettopp den vi her har med å gjøre. Begeistringen gjaldt forøvrig ikke bare dens lydmessige egenskaper, men også dens relativt ukonvensjonelle designdrakt. Da må jeg nødvendigvis ordlegge meg i positive vendinger også om denne cd-spillerens eksteriør, som alle lesere kan se er så tilnærmet identisk med Ai500 som det vel er mulig.

Mr Lee har hele tiden forstått at man vanskelig får pushet sine produkter utover innerste krets av audiofile hangarounds dersom man satser på å gjøre alt selv. Selve designjobben – både formgivning og produksjonen – er derfor ivarettatt av profesjonelle folk med mye fint på CV-en. Metal Sound Design er firmaet som har designet Stello, et firma som til vanlig produserer meget spesielt utseende høyttalere,

hvor enkelte av de mer ekstreme modellene på sitt beste oppnår WAF-score sammenlignbar med Hellas hos Dun & Bradstreet. (Sjekk gjerne hjemmesiden www.metalsounddesign.com og døm selv)

Simon Lee er først og fremst administrerende direktør, ideolog og mannen med den økonomiske oversikten. Det tekniske aspektet av produktene blir jobbet frem av et team rutinerter herrer fra bransjen, og Lees egne ikoner sies å være Mark Levinson og David Manley. Lee var forøvrig i ungdommen forhandler av blandt annet Levinsons legendariske Cello-produkter.

Simon Lees uttalte mål er (som hos enkelte andre jeg har hørt om) intet ringere enn å konstruere highend elektronikk for en overkommelig pris, og hevder like godt og ubeskjedent at firmaets toppmodell av cd-spillere – den nesten dobbelt så dyre Eximus CD10 som imponerte både Vadseth og Petter Dale jr i #31 – er så god som der

er mulig å lage slike. Så vet vi altså det. Da er det kanskje interessant å vite at CDA 500 tilsynelatende er bygget opp av mange av de samme komponentene! Men der Eximus veier inn på respektable 16,5 kg, stopper nålen på 9,5 i lillebrors tilfelle. Strømforsyningen alene utgjør nok en god del av forskjellen, men langt fra alt. CDA 500 er definitivt et langt nettere stykke hjemmeelektronikk enn det massive flaggskipet CD10.

Generell byggekvalitet og finish hos CDA 500 holder likevel en standard som nekter det blotte øye å avdekke noe som helst negativt. På utsiden ser alt ut til å være utført med laserpresisjon. Jeg har sikkert nevnt det før, men jeg synes det gjør seg med innfelte skruer. Det er heller ingen ting som slarker, rister eller på annen måte skaper mistillit når man rører ved den.

Som redaktørens illustrasjoner tydelig avslører, er også CDA500 en toppmatet spiller. Personlig har jeg hatt mange hyggelige erfaringer med slike løsninger, som jeg også finner meget praktisk og brukervennlig. Spillere som min forrige referanse Electrocompaniet EMC1 og den farlig fristende Metro-nome CD3 er bare to eksempler jeg kan trekke frem.

FOR- OG BAKSIDE

Fronten på CDA 500 matcher som nevnt forsterkeren Ai 500 som eneggede tvillinger, og tar seg flott ut med sin midtstilte og rødt lysende display med lettlest grafikk. Displayet kan også på CD 500 dimmes i hele fire ulike styrkegrader, i tillegg til å slukkes helt. Den medfølgende fjernkontrollen er av solid aluminium, med samme avrundede hjørner som selve spilleren. Meget forseggjort den også, med sin gode ergonomi og matchende former.

Baksiden av spilleren er som ventet mer enn gjennomsnittlig ekvipert med tilslutningsmuligheter på både inn- og utgangssiden. På den analoge utgangssiden finner vi både XLR- og RCA-terminaler. CDA 500 har også to digitale utganger, en coax og en optisk. Vi finner det samme av digitale innganger, i tillegg til den nevnte USB-inngangen. Har man da valgt å kjøpe både cd-spilleren og forsterkeren fra Stello, har man da plutselig to digitale innganger via USB, med det enorme og for mange kjærkomne tilkoblingspotensiale dette medfører. Jeg begynner nesten å forstå Singsås!

Utover mangfoldet av inn- og utgangsoptions finner vi selvsagt en standard IEC-brønn for nettkabel. En hyggelig bonus er forøvrig den medfølgende USB-kabelen, som også later til å være av seriøs kvalitet med påmonterte ferittringer og det hele!

Om det er betydelig bedre plass under topplokket her enn hos den forbilledlig velbygde Marantz KI Pearl

jeg testet i forrige nummer, hersker det også i Stellos tilfelle en bortimot militant orden med en meget oversiktlig teknisk layout. Mest iøynefallende er kanskje løsningen de har benyttet for å isolere selve transportskuffen og laseroptikken fra digitalkretsene. Selve drivverket – selvsagt et Philips CD PRO2 – hviler på stive metallstang med laserhuset en halv etasje under, mekanisk dempet med gummipakninger. Snedig utført. Vi legger også merke til separate strømforsyninger for de digitale og analoge kretser.

Alle komponenter i både de analoge og digitale kretsene kommer fra velrespekterte produsenter, hvor kanskje selve rosinen i pølsa er den anerkjente DAC-chipen CS4398 fra Cirrus Logic.

MUSIKK

Førsteintrykket av CDA 500 gir klare assosiasjoner til forsterkeren Ai 500, først og fremst takket være et homogent og jevnt utstrakt lydbildesom virker totalt sømløst, så langt fra hengekøyetendenser det er mulig å komme. Det hersker også en ro i lydbildet med rene transienter og mørk bakgrunn. Samtidig virker den innledningsvis en smule snill og forsiktig, sammenlignet med noenlunde likt prisede spillere fra Hegel og Electrocompaniet. Ikke fullt så hissig på transientene som førstnevnte, men oppfattes heller ikke som seig eller sidrumpet. Samtidig oppfatter jeg den litt mattere i klangen, kanskje spesielt på piano.

Det blir likevel alt for drøyt å kalle den kjølig. Alt i alt finner jeg den heller lutende ørlite over mot det varme, men «nøytral» er kanskje riktigere å si? Totalt sett finner jeg både klangbalanse og spillestil mer i retning av det jeg husker fra Brystons meget gode BCD1, men samtidig enda mer «elegant» og totalt avslappet i presensområdet. Selv kvinnestemmer som årgangs Sarah Vaughn blir aldri i nærheten av å være påtrengende eller anmasende.

Men på enkelte andre eldre innspillinger av vokalbasert musikk, er det absolutt noen som profiterer på å la denne spilleren operere med standard innstilling på 16/44.1. Rett og slett fordi det ofte følger med en del rusk og rask fra mastertapen på en del gamle innspillinger, som Stello nådeløst vil avsløre med full upsampling.

Hopper du fremover til mer kontemporære innspillinger som Diana Kralls «The Girl In The Other Room» er det derimot bare å pøse på med maksimal upsampling. Det blir likevel ingentendenser til skarpe sibilanser eller rufsete overtonestruktur når samtidens aller største jazzpopdiva dovent nærmest sleper seg gjennom tittelsporet og resten av repertoiret. Samtidig er det meget luftig og detaljert, og bruken av en klisje som «å telle hårene» i Peter

Erskinnes vispergjennom (ektemann McManus) «Almost Blue» kan forsåvidt godt forsvares, men det er totalt sett en stoffelighet gjennom hele frekvensskalaen som gjør at CDA 500 aldri blir irriterende analytisk eller fragmentert med fokus på mikrodetaljer.

Stello CDA 500 presenterer kort og godt musikken som en helhet, og nekter å fokusere på noe bestemt. Det er rett og slett behagelig, og jeg får hele tiden lyst til å høre mer musikk når en skive er spilt til ende. Det er i slike stunder det virkelig går opp for en at man er uforskammet privilegert, der man en frostbiten januarlördags formiddag kan tusle rundt i slåbrok mens duften av nykvernet franskbrøt dirrer i neseborene, og samtidig fakturere forlaget for opplevelsen!

KONTROLL

Om Stello CDA500 helt innledningsvis oppførte seg en smule snilt og beskjedent, begynner den så smått å hinte om annet straks den får trioen Carsten Dahl/ Arild Andersen/Patrice Heral lagt på plass på skivesnurreren. Selv om det går relativt rolig for seg, er det en urnordisk mørk undertone som går igjen som en rød tråd gjennom hele albumet «Moon Water». CDA500 graver seg helt ubesværet helt ned til det dypeste mørke, og gjengir bunnnotene med en forbløffende ren diksjon i Heral's stortromme.

Et stykke som Ottorino Respighis «Vtrate de chiesa» er en munnfull for absolutt alle musikkanlegg, og vil med sine rike orkestrering og voldsomme dynamiske variasjoner være en utfordring for mangt et musikkanlegg, men CDA500 takler også denne på strak arm og viser at og har absolutt ingen mangler i makrodynamikken slik jeg et lite øyeblikk mistenkte. Stello CDA 500 er definitivt en spiller som bare vokser med oppgavene, og etter en stund blir jeg bare sittende og smile for meg selv når den demonstrerer helt uanstrengt at den henger veldig godt med og har full kontroll over begivenhetene nærmest uansett hvilke dramatiske vendinger musikken tar.

Det er et godt tegn når jeg hele tiden får lyst til å skru opp volumet enda et ørlite hakk, og CDA500 låter rent og ryddig nesten uansett lydnivå. Men fortsatt ligger nok EmmLabs og et par av de andre tungvekterne i samme klasse et ponnihode foran når det gjelder generell myndighet, grunnfundament og rytmisk fremdrift i området

øvre bass/nedre mellomtone. EmmLabs «fyller» bedre etter med følelsen av litt mer kropp.

Lydbildet vokser også i takt med økt kompleksitet i musikken, og hele orkesteret får brette seg ut i lyttesektoren, hvor utøvernes plassering enkelt detekteres. Det er en form for tredimensjonalitet hos Stello CDA 500 de aller fleste spillere fra samme prisklasse kun unntaksvis vil være i stand til å tangere, og vi snakker definitivt om mer enn sedvanlig god dybdeinformasjon og tydelig stereoperspektiv.

CDA500 har en nesten magisk evne til å gripe tak i soloinstrumenter, plassere det litt foran resten av ensemblet, og få frem materialkarakteristikken i selve instrumentet det være seg en tre- eller messingblåser, stryker eller rett og slett en menneskestemme.

Dette gjør at musikk gjengitt gjennom Stello CDA 500 låter utpreget levende, selv om også her finner jeg EmmLabs ørlite mer troverdig i typiske mellomtoneklanger fra piano, strenger, og fremfor alt treblåsere. Men forskjellen er marginal, og egentlig knapt verd å henge seg opp i. Stello låter for all del svært organisk og naturlig, når alt kommer til alt. For selv om det er helt umulig å gjengi cymbaler noe i nærheten av hvordan det låter i virkeligheten, syns jeg CDA500 gjør et minneverdig godt forsøk i innledningen av Bo Kaspers «Allt Ljus På Mig», og på dette parametret mener jeg den faktisk kan måle seg og vel så det med min mer enn fire ganger dyrere referanse fra EmmLabs.

OPPSUMMERING

April Music har med sin Stello CDA500 konstruert nok et meget forseggjort, elegant, smart og fremfor alt særdeles vellydende produkt som attpåtil gjør det mulig å benytte seg både samtidens (snart gårdagens!) og fremtidens mest sannsynlige formater. Med denne spilleren vil du få glede av din eksisterende CD-samling i årevis fremover, samtidig som den på en lettvinnt og intelligent måte legger til rette for nettverkbaserte tjenester. Forbilledlig byggekvalitet og tidløs design følger med på kjøpet, til alt overmål til en absolutt betalbar pris. Jeg tror vi egentlig snakker om et regelrett røverkjøl! ☺

Pris: NOK 24 000.-

**Importør Norge: Andervik Audio
Importør Sverige: Transient Design KB, Alingsås**